

[Ebba Strange]

er gengangere på socialkontoret. Socialarbejderne ved også, hvilke miljøer det var, de skulle tage ud i for at snakke med de unge mennesker og prøve at finde ud af, hvad det var for tilbud, der skulle gives dem, men de har ikke tiden, fordi der ikke ofres de penge rundt omkring i kommunerne, der bør ofres på dette område, og fordi folketinget ikke vil give tilskud til det opsøgende og forebyggende arbejde i den sociale forvaltning.

Der er her i debatten kommet ting frem om det kriminalpræventive råd og dets arbejde. Jeg vil godt spørge justitsministeren, hvad hun ved om det. Jeg har hørt for nylig, at man i nogle kommuner er blevet mere tilbageholdende med samarbejdet mellem socialforvaltning og politi, fordi man i forbindelse med hele registreringsdiskussionen rundt omkring har været bekymret for de oplysninger, der gives om enkeltpersoner fra den ene forvaltningsgren til den anden. Jeg ved, det har været rejst i socialrådgiverforeningen, men kender ikke sagen i detaljer. Jeg vil godt høre justitsministeren, om hun er bekendt med det.

Jeg har også fra Odense hørt positive reaktioner på det arbejde, der er foretaget, men selvfølgelig kan man komme i en klemme både som skolelærer og som socialarbejder, hvis man har indtryk af, at det, politiet bruger oplysningerne til, i virkeligheden er noget, man ikke ønskede at oplysningerne skulle bruges til.

Der er mange ting i det danske samfund, der øger kriminalitetsfaren. Der er ingen tvivl om, at tyverier, indbrud, i meget høj grad foregår, når områder ligger øde hen. Sommerhustyverier foregår typisk om vinteren, tyverier i villaer og lejligheder foregår typisk i arbejdstiden, og tyverier og indbrud i virksomheder foregår typisk uden for arbejdstiden. Der er ingen tvivl om, at hele den måde, vi har bygget dette samfund op på med adskillelse mellem den ene slags beboelse og den anden slags beboelse, er med til at fremme tendensen til tyverier netop de steder. Selvbetjeningsbutikkerne har øget butikstyveriet. Jeg tror, at hvis man virkelig vil gøre en indsats for at nedskære kriminaliteten – nu er det tyverierne, jeg nævner som eksempler – må man være meget opmærksom på, hvordan man tilrettelægger et samfund, der kan indebære fællesskab mellem mennesker og ikke afstand mellem menne-

sker, fordi der skal noget helt andet til, hvis man begynder at foretage kriminelle handlinger over for mennesker, man føler et fællesskab med, end over for mennesker, man føler afstand til. Det giver selvfølgelig alle os, der skal være med til at planlægge fremtidens samfund, et særligt stort ansvar.

Tove Jørgensen (DKP):

Fru Inger Stilling Pedersen lagde i sit indlæg megen vægt på, at forebyggelsen var det vigtigste i denne diskussion, og det er jeg ganske enig med hende i. Spørgsmålet er så, hvad forebyggelse egentlig er. Næsten alle ordførere har jo været inde på problemet om forebyggelse, men det har også været meget klart, at der har været både et snævert og et bredt syn på, hvad der i virkeligheden ligger i forebyggelse. Fra DKPs side mener vi, at det må være langt bredere, og vi er ganske enige med fru Ebba Strange i, at det ikke kun er et spørgsmål om justitsministerens område, men det er en lang række områder i vores samfund, der kommer ind i billedet, når vi skal tale om forebyggelse. Det er først og fremmest en sikring af de befolkningsgrupper, der er mest udsat for at blive ramt af den sociale sygdom, som kriminalitet er. Det vil sige, at det er en sikring af arbejderbefolkningens levevilkår, der er det afgørende, og da er det beskæmmende at se, at vi netop i disse dage skal gribe ind over for fagbevægelsens krav om nedsat arbejdstid. En af de væsentligste forudsætninger for, at familierne kan komme til at fungere bedre, er, at forældrene har mere tid til deres børn. Det gøres ikke ved, som kristeligt folkeparti mange gange har foreslået, at vi giver kvinderne penge for at blive hjemme hos deres børn. Nej, det er familiens samlede situation, der skal bedres, sådan at både faderen og moderen har mulighed for at beskæftige sig med deres børn og have lidt tid til rådighed, efter at de kommer hjem fra deres arbejde. Og så er det et spørgsmål om, at arbejdsløsheden bekæmpes. Selvfølgelig bliver de familier, der er ramt af arbejdsløshed, også ramt på deres børn, også deres børn får ringere vilkår. Dertil kommer arbejdsløsheden for de unge selv. Ungdomsarbejdsløsheden, som vi ikke har formået at gøre noget alvorligt for at bekæmpe, er en alvorlig risikofaktor i retning af at avle kriminalitet.